

Ár 2014, fimmtudaginn 9. október, er á dómþingi Héraðsdóms Reykjaness, sem háð er að Fjarðargötu 9, Hafnarfirði, kveðinn upp í málinu nr. S-1/2014:

Ákærvaldið

(Karl Ingi Vilbergsson ftr.)

gegn

Gunnsteini Ólafssyni

(Ragnheiður Elfa Þorsteinsdóttir hdl.)

svohljóðandi

dómur :

Mál þetta, sem þingfest var 28. janúar 2014 og dómtekið 12. september sl., var höfðað með ákæru útgefinni af lögreglustjóranum á höfuðborgarsvæðinu, dagsettri 21. desember 2013, á hendur Gunnsteini Ólafssyni, kt. 000000-0000, Sjávangötu 19, Garðabæ, fyrir brot gegn lögreglulögum, með því að hafa mánudaginn 21. október 2013, um kl. 13:31, í Garðahrauni í Garðabæ, neitað að hlýða ítrekuðum fyrirmælum lögreglu um að flytja sig um set, en ákærði var staddur á vinnusvæði, þar sem unnið var að lagningu nýs Álftanesvegjar, rétt norðnorðvestan við Garðastekk. Telst brotið varða við 19. gr., sbr. 41. gr., lögreglulaga nr. 90/1996. Þess er krafist að ákærði verði dæmdur til refsingar og til greiðslu alls sakarkostnaðar.

Ákærði mætti við þingfestingu málsins þann 28. janúar sl. og neitaði sök. Skilaði ákærði greinargerð þann 24. febrúar sl. og krafðist þá þess að málinu yrði vísað frá dómi en til vara sýknu. Þá krafðist ákærði þess að sækjandi málsins, Karl Ingi Vilbergsson aðstoðarsaksóknari, viki sæti í málinu með vísan til 26. gr., sbr. 6. gr., laga nr. 88/2008, en ákærði hygðist leiða sækjanda sem vitni í væntanlegri aðalmeðferð málsins. Fór málf lutningur um þessa kröfu ákærða fram þann 24. mars sl., í máli nr. S-2/2014, sem er samkynja mál hvað ákærana varðar, og var kröfum ákærða hafnað í héraði. Var sú niðurstaða staðfest í dómi Hæstaréttar Íslands í málinu nr. 254/2014 þann 8. maí sl. Ákærði óskaði í framhaldi eftir fresti til að leggja fram frekari gögn, sem hann gerði í þinghaldi 5. júní sl. Fór aðalmeðferð fram þann 11. og 12. september sl. og var málið dómtekið að málf lutningi loknum.

Málsatvik.

Óumdeilt er að unnið var um þessar mundir í Gálgahrauni í Garðabæ við lagningu nýs vegar til Álftaness. Hefur sú vegalagning sætt mótmælum og einstaklingar mótmælt henni með því að mæta á vinnusvæði Vegagerðarinnar og reynt að tefja eða stöðva vegalagninguna. Undir rekstri málsins lýstu ákærðu öll, í málum S-1/2014 til og með S-9/2014, því að þau hafi verið í Gálgahrauni umrætt sinn í mótmælaskyni og hafi mótmælin verið friðsamleg en það sé stjórnarskrárbundinn réttur hvers manns að tjá sig opinberlega og halda uppi friðsamlegum mótmælum. Enginn ágreiningur er um það að þátttaka ákærða í ofangreindum mótmælum hafi verið á friðsamlegum nótum. Þá er ekki ágreiningur um það að umræddan dag hafi Vegagerðin hafið ruðning í Gálgahrauni fyrir nýju vegastæði í gegnum Gálgahraun. Samkvæmt því sem næst verður komist hafi lögreglu verið gert viðvart deginum áður eða samdægurs um að hætta væri á að mótmælin, sem voru daglega í Gálgahrauni, myndu hugsanlega tefja eða koma í veg fyrir fyrirhugaðar framkvæmdir. Hafi lögreglan því verið með viðbúnað og komið á svæðið umræddan morgun.

Þá liggur fyrir að eftir að verktakar hófu vinnu þá hafi merkingar utan um fyrirhugað vinnusvæði, eftir framgangi verksins, verið færðar til þannig að ljóst væri hvar vinnuvélar færu um. Við þá framkvæmd hafi mótmælendur verið komnir inn fyrir merkt vinnusvæði og þar með svæði þar sem jarðvinna færi fram.

Þá er ekki um það deilt að lögreglan hafi gefið fyrirmæli í gjallarhorn um að mótmælendum væri gert að rýma vinnusvæðið. Sumir gerðu það en aðrir ekki. Þá er það sammerkt með öllum málunum að öll ákærðu höfðu verið handtekin fyrr um morguninn fyrir að óhlýðnast fyrirmælum lögreglunnar. Ágreiningur er um hvort lögreglan hafi gefið hverjum og einum ákærðu fyrirmæli og viðvörðun um handtöku ef þau hlýddu ekki þessum fyrirmælum og þá hvort þau hafi verið innan eða utan merktis vinnusvæðis.

Í skýrslu lögreglu kemur fram að lögreglan hafi haft afskipti af ákærða þar sem hann hafi hlaupið í veg fyrir gröfu sem hafi verið við vinnu á svæðinu. Áður hafi verið búið að gefa ákærða skýr fyrirmæli um að koma ekki nálægt vélunum sem voru að vinna og koma ekki inn á vinnusvæðið. Ákærði hafi hlaupið fyrst að borða, sem búið hafi verið að strengja til að afmarka vinnusvæði, og slitið hann. Síðan hafi hann hlaupið í veg fyrir gröfuna þannig að ekki hafi verið hægt að keyra hana áfram eins og til hafi staðið. Tveir lögregluþjónar hafi farið að ákærða og kynnt honum að hann væri handtekinn fyrir að hlýða ekki fyrirmælum lögreglunnar. Þá hafi ákærða verið kynnt réttarstaða hans og hann óskað eftir lögmanni. Þar sem ákærði hafi ekki ætlað að hlýða lögreglu og fara frá hafi hann verið settur í handjárn á meðan hann var færður að lögreglubifreiðum. Þá segir jafnframt í upplýsingaskýrslu lögreglu að ákærði hafi verið borinn af svæðinu þar sem hann hafi neitað að ganga sjálfur.

Skýrslur fyrir dómi.

Ákærði gaf skýrslu fyrir dóminum og kvaðst ekki hafa verið inni á vinnusvæði og því hafi hann ekki þurft að yfirgefa það. Kvað ákærði öllum fyrirmælum frá lögreglu hafa verið beint að þeim sem hafi verið innan vinnusvæðis og það hafi

ekki átt við hann. Ákærði kvað öllum hafa verið heimilt að ganga um hraunið. Ákærði kvaðst hafa farið langt fram fyrir jarðýtuna sem var þarna og þar hafi engin merki verið. Neitaði ákærði því að hafa nokkurn tíma fengið fyrirmæli frá lögreglunni en um handtökuna megi segja að það hafi verið árást á hendur honum af hálfu lögreglu. Kvað hann hóp lögreglumanna hafa þyrpst að sér, þar sem hann hafi verið á göngu, og handjárnað sig en ákærði hafi ekki sýnt neinn mótþróa. Ákærði hafi síðan verið færður í lögreglubifreið og í framhaldi á lögreglustöð og færður í fangaklefa. Ákærði kvaðst hafa verið handtekinn fyrir um morguninn af lögreglu. Aðspurður um það hvort ákærði hafi slitið niður borða, sem hafi verið til að afmarka vinnusvæðið, kvaðst ákærði hafa gert það en það hafi verið borði sem hafi verið bundinn við hraunnibbu. Hafi þessi borði ekki verið hluti af vegafframkvæmdum, hann hafi bara ætlað að flýta fyrir störfum þeirra sem voru að merkja fyrir vegafframkvæmdum en þessi borði hafi ekki uppfyllt reglur um vegamerkingar.

Vitnið A lögreglumaður kom fyrir dóminn og kvaðst hafa handtekið fleiri en einn mann þennan dag. Kvað vitnið ákærða hafa verið gefin fyrirmæli um að fara út af vinnusvæðinu en hann hafi ekki hlýtt því. Hafi lögreglan því þurft að handtaka ákærða og bera hann í börum út af svæðinu. Vitnið kvaðst hafa fengið útkall sama dag um að mæta til vinnu. Einu upplýsingarnar sem vitnið hafi fengið við útkallið var að mæta á vettvang. Vitnið kvaðst ekki hafa tekið ákvörðun sjálf um að handtaka ákærða. Kvað vitnið það vera venju við handtöku að handjárnna menn í þeim tilgangi að þeir skaði hvorki sjálfa sig né lögreglumenn.

Vitnið B lögreglumaður kom fyrir dóminn og kvað lögreglu hafa verið að fylgja gröfu á vinnusvæðinu þar sem fólk hafi verið að elta gröfuna. Búið hafi verið að setja upp borða sitt hvorum megin við gröfuna og ákærði hafi verið búinn að vera í kringum borðana en búið hafi verið að segja fólki að koma ekki inn fyrir svæðið og láta borðana vera og trufla ekki vinnuna. Ákærði hafi farið að einum borðanum, sem búið var að strengja upp, og rífið hann niður og hlaupið í veg fyrir gröfuna og hafi þá verið tekin ákvörðun um að handtaka hann fyrir að hlýða ekki fyrirmælum lögreglu og trufla vinnuna á svæðinu. Vitnið kvaðst sjálf hafa gefið ákærða fyrirmæli um að fara ekki inn á vinnusvæðið en ákærði virt það að vettugi. Þegar handtakan hafi farið fram hafi ákærði verið búinn að slíta borðann og fara fyrir gröfuna en færa sig aftur frá henni. Þá hafi lögreglan ítrekað verið búin að kalla til ákærða um að láta af háttsemi sinni. Ákærði hafi ekki viljað fara með lögreglunni og streist á móti en ekki sýnt af sér ofbeldisfulla hegðun. Lögreglan hafi ekki viljað draga ákærða á eftir sér yfir hraunið og því hafi hann verið handjárnnaður. Vitnið kvað Vegagerðina hafa verið með ákveðið vinnusvæði eftir því sem verkið vannst fram og þegar það hafi verið afmarkað hafi fólki, sem var þar innan svæðis, verið tilkynnt að það væri nú innan vinnusvæðis og bæri að yfirgefa það. Fólki hafi alltaf verið gefið tækifæri á að færa sig sjálf en það neitaði á þeim forsendum að það væri að vernda íslenska náttúru og þyrfti því ekki að fara að þessum fyrirmælum. Vitnið kvaðst ekki hafa heyrt talað um það fyrirfram að einhverjir mótmælendur væru erfiðari en aðrir.

Vitnið C kom fyrir dóminn og kvaðst hafa komið á svæðið eftir hádegi og þá séð hvar lögreglan var að handtaka ákærða. Kvaðst vitnið ekki tengjast mótmælendum á neinn hátt en hann hafi þekkt ákærða. Kvaðst vitnið hafa séð lögreglu taka fólk sem legið hafi í grasinu. Ákærði hafi séð lögreglu handtaka ákærða og gengið í áttina að honum en lögregla hafi stöðvað vitnið. Hafi vitninu

fundist lögregla ganga of langt í aðförum sínum að ákærða sem væri friðsemdarmaður. Aðspurt kvaðst vitnið hafa séð hvernig athafnasvæðið hafi breyst eftir því sem jarðýtan komst lengra og hafi jarðýtan ráðið því hvar bannsvæðið var. Vitnið kvaðst ekki hafa heyrt orðaskil á milli lögreglu og ákærða, enda hafi lögreglan meinað vitnum för að ákærða. Vitnið kvaðst ekki hafa séð neitt til ákærða á svæðinu fyrr en verið var að handtaka hann.

Vitnið D, lögreglumaður og stjórnandi á vettvangi, kom fyrir dóminn og kvaðst hafa verið stjórnandi aðgerða á vettvangi. Kvaðst vitnið aðspurt ekki muna hversu lengi undirbúningur aðgerða hafi staðið en lögregla hefði margoft verið búin að fara á svæðið vegna mótmæla á fyrri stigum. Aðspurt um sektargerðir frá föstudeginum 18. september 2013 kvaðst vitnið ekki geta svarað fyrir um tilkomu sektargerða í málinu. Aðspurt um það hvort hafi veriðúið að ákveða fyrirfram hvaða einstaklinga ætti að handtaka á mánudeginum, kvað vitnið það alls ekki vera rétt. Vitnið hafi ekkert vitað um það á föstudeginum hvað myndi gerast á mánudeginum en vitnið hafi fengið fyrirmæli á mánudagsmorguninum um að fara á vettvang vegna mótmælanna. Þá hafi enginn vitað um það hvernig verkefni lögreglunnar yrði eða myndi þróast. Vitnið kvað lögregluna hafa margítrekað reynt að fá fólkið til að fara af vettvangi en það ekki gengið eftir. Þegar ákærðu hafi verið handtekin höfðu þau öll verið handtekin fyrr um morguninn og færð af svæðinu, svo að lögreglan hafi verið búin að reyna vægari úrræði áður en til handtöku kom. Þau sem hafi verið handtekin hafi öll verið innan vinnusvæðis en hins vegar skipti það yfirleitt ekki máli hvort fólk sé innan afmarkaðs svæðis eða ekki, sé á annað borð nauðsynlegt að beita 19. gr. lögreglulaga. Kvað vitnið að í þessu tilviki hafi öllum verið gefin almenn fyrirmæli um að yfirgefa vinnusvæðið. Þeir sem ekki hafi hlýtt þeim fyrirmælum hafi fengið í framhaldi skýr fyrirmæli frá lögreglu um að yfirgefa svæðið og hafi því ekki verið hlýtt hafi fólk verið handtekið og flutt af svæðinu.

Vitnið E kom fyrir dóminn og kvaðst hafa heyrt þegar lögregla beindi þeim fyrirmælum til mótmælenda að yfirgefa vinnusvæði. Kvaðst vitnið sjálft hafa sætt handtöku. Vinnusvæðið hafi eingöngu verið markað með keilum og böndum og hafi svæðið sífellt verið á hreyfingu. Taldi vitnið að bæði mótmælendum og lögreglu hafi stundum stafað hætta af vinnuvélum innan svæðisins.

Vitnisburður annarra vitna sem komu fyrir dóminn hefur ekki þýðingu við úrlausn málsins og verður ekki rakinn hér.

Önnur sönnunargögn.

Upplýsingaskýrsla lögreglu liggur fyrir í málinu og er hún rakin undir kaflanum „málsatvik“. Þá liggur fyrir skýrsla lögreglu um handtöku ákærða fyrr um morguninn eða kl. 09:35. Var ákærði þá borinn út af vinnusvæði sem búíð var að loka af og ákærði neitaði að yfirgefa og sat sem fastast. Var hann í framhaldi færður á lögreglustöð og skýrsla tekin af honum. Kvaðst ákærði þá hafa verið á svæðinu í mestu makindum og honum hafi þá verið um megn andlega og líkamlega að standa upp en hann hafi talið sig vera á svæði sem væri almenningur. Þá kvað hann rétt vera að honum hafi verið boðið um morguninn að ganga frá málinu með sektargerð en hann neitaði því.

Skýrsla lögreglu vegna síðari handtökunnar liggur einnig fyrir og þá mótmælti ákærði því að hafa verið inni á merktu vinnusvæði og mótmælti því að hafa ekki

hlýtt fyrirmælum lögreglu.

Ákærði lagði fram fjölda ljósmynda sem teknar voru umræddan dag en eru þó ótímasettar. Þá lagði ákærði einnig fram mynddíska þar sem sett hafði verið saman myndband um mótmælin í Gálgahrauni og handtökur og úr fréttatíma RÚV. Að auki lagði ákærði fram útskrift úr fésbókarsíðu F og athugasemdir við fésbókarsíðu lögreglunnar á höfuðborgarsvæðinu.

Forsendur og niðurstöður.

Ekki er ágreiningur um að ákærði ásamt fleira fólki var í Gálgahrauni umrætt sinn í þeim tilgangi að mótmæla væntanlegri vegagerð í gegnum hraunið.

Samkvæmt 1. mgr. 73. gr. stjórnarskrár Lýðveldisins Íslands nr. 33/1944 eru allir frjálsir skoðana sinna og sannfæringar og skv. 2. mgr. á hver maður rétt á að láta í ljós hugsanir sínar, en ábyrgjast verður hann þær fyrir dómi. Þetta segir að tjáningarfrelsið er takmarkað þannig að það gengur ekki lengra en önnur stjórnarskrárvarin réttindi manna, t.d. varðandi eignarétt og almannaheill. Í máli þessu höfðu þar til bær stjórnvöld tekið ákvörðun um að leggja veg um Gálgahraun og ekki liggur annað fyrir í málinu en að þau hafi haft þar til bær réttindi og heimildir til að leggja umþrættan veg. Þá liggur fyrir að lögregla eða framkvæmdaraðili Vegagerðarinnar færðu til merkingar, sem voru keilur og borðar, eftir því sem verkið vannst. Þýddi það að færa þurfti merkingar til sem afmörkuðu fyrirhugað vinnusvæði. Við það hafi einhver hluti mótmælenda lent innan merkinga á væntanlegu vinnusvæði. Af myndbandi því, sem ákærði lagði sjálfur fram, má sjá og heyra lögreglu ítrekað biðja mótmælendur í gegnum gjallarhorn fara út af vinnusvæðinu. Hefur það ekki farið fram hjá neinum þeirra sem voru í næsta nágrenni lögreglu.

Ákærði krefst sýknu í máli þessu og kveðst ekki hafa óhlýðnast fyrirmælum lögreglu. Í málinu liggur fyrir fjöldi ljósmynda sem ákærði lagði fram. Eru þær teknar af fréttaveitum og af einstaklingum sem ekki liggur fyrir hverjir eru. Verður að taka ljósmyndum þessum með fyrirvara um sönnunargildi þeirra, en ekki er ljóst af þeim hvenær dags eða í hvaða tilgangi þær voru teknar. Þó liggur fyrir ljósmynd þar sem ákærði sjálfur er sitjandi á jörðinni við bifreið eftir að búið var að bera hann burtu af svæðinu. Ósannað er hvort það er eftir fyrri eða síðari handtökuna en hefur það þó engin áhrif við efnislega niðurstöðu þessa máls.

Málsvörn ákærða byggist á því að aðgerðir lögreglu hafi stangast á við stjórnarskrá Íslands og Mannréttindasáttmála Evrópu. Vísar ákærði í 73. og 74. gr. stjórnarskrár Íslands nr. 33/1944 og 10. og 11. gr. Mannréttindasáttmálans. Hafi aðgerðir lögreglu haft það eina markmið að koma í veg fyrir friðsamleg mótmæli ákærða og annarra sem þar hafi verið staddir. Þá hafi aðgerðir lögreglu haft annarlegan tilgang sem hafi verið sá að fá fólk til að gerast brotlegt við lög og í þeim tilgangi að geta brotið mótmælin á bak aftur. Í því skyni hafi lögregla stækkað afmarkað svæði jafnóðum og búið var að vísa fólki út fyrir fyrra svæði. Í kjölfar þess hafi lögregla gripið til alvarlegra aðgerða sem hafi verið handtökur og frelsissviptingar og í mörgum tilfellum vistun í fangaklefa.

Ákærði byggir á því að hann hafi átt stjórnarskrárbundinn rétt til að mótmæla, svo framarlega sem það væri gert á friðsaman hátt. Engu ofbeldi hafi verið beitt í

umrætt sinn og þá hafi hann ekki sýnt neinn mótþróa þegar lögreglan handtók hann. Þá taldi ákærði þá hagsmuni sína og réttindi til að halda uppi lögmætum mótmælum meiri en þá hagsmuni Vegagerðarinnar að eyðileggja Gálgahraun. Þá hafi skilyrði 19. gr. lögreglulaga ekki verið uppfyllt, enda hafi ákærði mátt vera þarna þar sem um lögmætan tilgang var að ræða og hann hafi verið utan merks svæðis og að auki hafi hann ekki verið ógnandi né hafi verið um uppþot að ræða.

Af myndskreiði sem ákærði lagði fram má sjá að nokkrir mótmælendur leggjast flötum beinum á jörðina rétt fyrir framan tönn jarðýtunnar og hlusta á lögreglumann vísa þeim burt af svæðinu en þau mótmæla. Engar tímasetningar eru á myndbandinu svo að ekki er ljóst hvort um var að ræða mótmæli fyrir eða eftir hádegi. Hins vegar sjást vel afmarkanir svæðisins með keilum og borðum, sem átti ekki að dyljast neinum sem horfði yfir athafnasvæðið. Þá heyrir einnig á myndskreiðinu að lögregla hvetur fólk ítrekað í gjallarhorni til að fara út fyrir vinnusvæðið.

Ákærða Gunnsteini er gefið að sök að hafa ekki hlýtt fyrirmælum lögreglu í umrætt sinn en hann kvaðst hafa verið utan vinnusvæðis þegar hann var handtekinn. Þá neitaði ákærði að hafa fengið fyrirmæli frá lögreglu um að yfirgefa vinnusvæðið þar sem hann hafi ekki verið innan þess. Ákærði kvað fyrir dóminum rétt vera að hann hafi losað einhvern borða sem hafi verið bundinn við steinnibbu. Samkvæmt framburði vitnanna B og A lögreglumanna telur dómurinn lögfulla sönnun fram komna um að ákærði hafi tekið niður borða, sem var til að afmarka vinnusvæði, og hlaupið inn á svæðið í veg fyrir gröfu eftir að lögreglan var ítrekað búin að fyrirskipa mótmælendum að fara út af vinnusvæðinu og banna því að vera á því. Með því óhlýðnaðist ákærði fyrirmælum lögreglu eins og greinir í ákæru. Átti ákærða því að vera fullljóst að hann var að fara gegn fyrirmælum lögreglu.

Í ákærunni er ákært fyrir að hlýða ekki fyrirmælum lögreglu og brotið talið varða við 19. gr., sbr. 41. gr., lögreglulaga. Ákærði taldi sig vera í fullum rétti við mótmælaaðgerðir sínar í umrætt sinn og hafi lögregla gengið á rétt hans með aðgerðum sínum. Margar lærðar greinar hafa verið skrifaðar um rétt einstaklinga til skoðana- og tjáningarfrelsis og er sá réttur bundinn í 73. gr. stjórnarskrár Íslands nr. 33 frá 1944 en þar segir í 1. mgr.: „Allir eru frjálsir skoðana sinna og sannfæringar.“ Í 2. mgr. segir að hver maður eigi rétt á að láta í ljós hugsanir sínar, en ábyrgjast verði hann þær fyrir dómi. Ritskoðun og aðrar sambærilegar tálmanir á tjáningarfrelsi megi aldrei í lög leiða. Í 3. mgr. segir að tjáningarfrelsi megi aðeins setja skorður með lögum í þágu allsherjarreglu eða öryggis ríkisins, til verndar heilsu eða siðgæði manna eða vegna réttinda eða mannorðs annarra, enda teljist þær nauðsynlegar og samrýmist lýðræðishefðum.

Samkvæmt 15. gr. lögreglulaga nr. 90/1996 er lögreglu heimilt að hafa afskipti af borgurunum í því skyni að halda uppi almannafríði og allsherjarreglu, til að gæta öryggis einstaklinga og almennings eða til að afstýra brotum eða stöðva þau. Í þessu skyni er lögreglu m.a. heimilt að vísa fólki á brott eða fjarlægja það og fara inn á svæði í einkaeign og fyrirskipa brottflutning fólks af þeim. Í 19. gr. er síðan að finna almennt ákvæði sem kveður á um skyldu borgaranna til að hlýða fyrirmælum lögreglunnar. Það er meginregla íslenskrar stjórnskipunar að enginn geti komið sér hjá því að hlýða yfirvaldsboði í bráð þótt hann vefengi heimildir stjórnvalda, sbr. 60. gr. stjórnarskrárinnar. Þótt ákærði teldi sig hafa ástæðu til að draga í efa að heimilt væri að ganga svo langt sem raun ber vitni við

vegaframkvæmdir, veitti það ekki rétt til að hindra framkvæmdir hennar á þann hátt, sem ákærði gerði.

Í máli þessu liggur fyrir að ákærði hlýddi ekki augljósum fyrirmælum lögreglu um að fara ekki inn á vinnusvæðið og láta af aðgerðum sínum að því marki sem hann gekk á rétt annarra til að halda áfram lögsmætum framkvæmdum og voru aðgerðir lögreglu því nauðsynlegar í umrætt sinn og samrýmast heimildum 3. mgr. 73. gr. stjórnarskrárinnar.

Eins og rakið hefur verið kom ákærði í veg fyrir, með þátttöku sinni í mótmælum og beinum aðgerðum sínum, að hægt væri að halda vegagerð áfram umrætt sinn og hlýddi ekki fyrirmælum lögreglu um að fara ekki inn á merkt athafnasvæði.

Mátti ákærða vera ljóst að með því að hlaupa inn á vinnusvæði og í veg fyrir stórar vinnuvélar var hann að óhlýðnast fyrirmælum lögreglunnar. Telur dómurinn engu máli skipta hvort ákærði var innan merkts svæðis þegar lögreglan handtók hann, þar sem hann hafði áður en til handtöku kom neitað að hlýða fyrirmælum lögreglunnar um að vera ekki inni á svæðinu.

Telur dómurinn ákæruvaldið hafa fært fram lögfulla sönnun þess að ákærði hafi gerst brotlegur eins og greinir í ákæru og verður honum gerð refsing fyrir. Er háttsemin réttilega heimfærð til refsíákvæða í ákæru.

Ákærða hefur ekki verið gerð refsing áður. Þrátt fyrir að ákærði hafi verið í friðsamlegum mótmælum í Gálgahrauni umrætt sinn, þá verður sá tilgangur ekki metinn honum til refsilækkunar í máli þessu þar sem mótmæli ákærða gengu lengra en stjórnarskrárvarinn réttur hans var. Er þeirri málsástæðu hafnað.

Er refsing ákærða ákveðin 100.000 krónur í sekt til ríkissjóðs, sem ákærða ber að greiða innan fjögurra vikna frá uppkvaðningu dóms þessa en sæta ella fangelsi í átta daga. Ákærði greiði allan sakarkostnað, sem eru málflutningslaun skipaðs verjanda hans, Ragnheiðar E. Þorsteinsdóttur hdl., sem þykja hæfilega ákveðin 150.000 krónur að meðtöldum virðisaukaskatti.

Ástríður Grímsdóttir héraðsdómari kveður upp dóm þennan.

Dómsorð:

Ákærði, Gunnsteinn Ólafsson, greiði 100.000 krónur í sekt til ríkissjóðs innan fjögurra vikna frá uppkvaðningu dóms þessa en sæti ella fangelsi í átta daga.

Ákærði greiði allan sakarkostnað, sem eru málflutningslaun skipaðs verjanda hans, Ragnheiðar E. Þorsteinsdóttur hdl., 150.000 krónur að meðtöldum virðisaukaskatti.

Ástríður Grímsdóttir.

Rétt endurrit staðfestir

Héraðsdómur Reykjaness 9.10. 2014.